

PARAULA I VIDA

Fa 50 anys que entrava al Seminari

Aquest setembre fa 50 anys que vaig entrar al Seminari de Barcelona per esdevenir capellà, que li vaig dir que sí a la voluntat de Déu, per sobre dels meus projectes o desitjos. Calia donar-li tot, i molt content i molt lliure, vaig fer un pas que m'ha anat portant a ser capellà ja fa 41 anys, i fins a vosaltres, com a Bisbe al servei de l'Església des de fa 22 anys. En aquell 1965 jo tenia 16 anys, i moltes il·lusions en la meua vocació sacerdotal. Des de menut, que sempre havia volgut ser metge, i a la família n'estaven molt contents. Estudiava batxillerat ciències a l'institut públic «Jaume Balmes» de Barcelona i tenia molta il·lusió pels meus estudis i la meua dedicació als malalts. Havia estat escolà fervorós de les RR. Franciscanes de la barriada des del 8 anys, i des dels 14-15 anys que el Vicari m'havia cridat a col·laborar a la Parròquia de Sta. Maria del Taulat del barri del Poblenou. Tenia molts amics i amigues, participava en un grup de joves de la JIC, a la Parròquia. S'anava teixint una profunda amistat amb aquell vicari jove, Mn. Joan Soler, amb qui parlava de tot i em confessava, se m'endua amb ell i em deixava alguns llibres; i, sobretot,

em feia llegir cada nit l'Evangelí. Se'm va gravar el que diu Jesús: «qui vulgui salvar la vida, la perdrà; i qui la perdi per mi, la salvarà». Jo volia donar la vida, com llegia en els sants. De la família portava un bagatge de treball, honradesa, austeritat, pietat senzilla i ganes de ser bo.

Aquell hivern del 1965 vaig perdre, de cop, la meua il·lusió per ser metge i em va aparèixer clarament la idea de seguir Jesucrist, com els apòstols, i fer-me sacerdot. Per què no capellà? em deia. Els textos evangèlics em semblava que tots es referien a mi... Llegir testimonis diversos sobre la vocació, començar a ser monitor de colònies d'infants, i obrir-me i fer amistats amb el grup de joves de la Parròquia, col·laborant en una revista del barri, em va fer donar el salt. En comunicar-ho, no tota la família hi estava d'acord, però amb perseverança, ho van acabar acceptant i respectant, ja que jo ho volia. Si m'equivocava, ja tornaria. Però mai més he dubtat que havia de ser capellà. I per comiat vam fer una festa de moltíssima joventut al barri.

És així com vaig entrar al Seminari de Sta. Maria de Montalegre, a La Conreria, sobre Badalona, on en aquell moment entraven els que ens anomenaven «batxillers» perquè ja teníem

acabats els estudis preuniversitaris, i allí començàvem molt de llatí i algunes assignatures de Filosofia. Durant aquell any a La Conreria vaig passar experiències inoblidables de fe, de litúrgia, de començar a donar catequesi, de nous grans amics del Seminari que ja no ens hem abandonat mai, de testimoniatge de grans i bondadosos sacerdots (Mn. Josep Campo, a.c.s, Mn. Soler Perdigó, Mn. Blai Blanquer i Mn. Josep Hortet, entre d'altres). Temps de pregària assídua, de distanciament de la família i amics anteriors, de tenir al davant, cada dia, la vida abnegada d'oració dels Cartoixans, temps d'estudi i de «fervors» pastorals... Un ambient ric de personalitats. Havia deixat un barri per trobar una família més gran, l'Església diocesana, i per obrir horitzons i aprendre a pregar, a ser amic de Jesús amb major plenitud... I així ha anat continuant. Crec que és la millor decisió que he pres mai! Dono gràcies al Senyor per haver-me cridat i haver-se fiat de mi...

Continuo amb moltes ganes de ser-li fidel i de no negar-li mai res. Pregueu per mi, perquè aquell impuls vocacional i la joia de la resposta juvenil de fa 50 anys, continuï sempre fresca i viva.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Monòlit en record a *Laudato si'* a Núria

El Santuari de Núria ja llueix el primer monòlit-monument en record i agraïment al Sant Pare Francesc pel text de l'encíclica *Laudato si'* —sobre l'ecologia humana integral— després que l'1 de setembre fou beneït per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, en el transcurs de la festivitat de Sant Gil. El monòlit té inscrit: «El Santuari de la Mare de Déu de Núria i Vall de Núria en record i agraïment al Papa Francesc per la seva encíclica sobre l'ecologia humana integral *Lloat sigueu Senyor!*» i un fragment de l'encíclica. La coincidència amb la Jornada mundial de pregària per la cura de la Creació instituida pel Sant Pare li va donar més simbolisme. El Sant Pare va fer arribar un salutació a través del Cardenal Pietro Parolin en la que s'uneix espiritualment a aquestes celebracions.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Temps, també, per a Déu

Estem començant el curs. És moment d'estructurar les activitats familiars: les sessions al gimnàs, l'anada setmanal a la gran superfície per comprar els queviures —o quin dia fer-ho per internet—, el voluntariat a la Càritas parroquial, les activitats extraescolars dels fills, la sessió de catequesi de primera comunió de la petita... i el temps per a la pregària personal i per a la familiar.

Poc o molt, cadascú sap el que pot i ha d'esmerçar-hi: hem de destinar un temps al nostre diàleg amb Déu, a la nostra conversa senzilla amb Aquell que des de sempre ens estima, ens acompanya i vetlla per nos-

altres. Hem de donar-li gràcies per la vida, per tot el que posa al nostre abast i que ens ajuda a viure, per les persones que ens acompanyen en el nostre caminar per la vida, pels dons que ens ha donat, pel bé que fa en nosaltres i a través nostre, per...

Principi de curs, temps de planificació, també de la vida de fe. Els adults hem de preveure el desenvolupament de la nostra vida espiritual —el què, el com i el quan— i hem de preveure com ajudarem els més joves perquè s'iniciïn en aquesta dimensió, perquè la treballin i la facin créixer, perquè coneguin Jesús, l'estimin i el segueixin.

Hi ha pares que resen amb els fills el parenostre abans de passar la porta amb les motxilles a l'espatlla cada matí; altres dins el cotxe mentre van cap a l'escola, d'altres fan el senyal de la creu tot començant el dia en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, mentre baixen amb l'ascensor... Hi ha molts moments que afavoreixen una joiosa pregària familiar: la benedicció de la taula sempre, però sobretot quan tots hi som al voltant; una senzilla pregària el diumenge al vespre o un altre dia avinent de la setmana que els fills, quan es van fent grans, preparen per torns; la pregària d'abans d'anar a dormir i la dels més petits acompanyats del

pare o la mare o de tots dos; la pregària ocasional quan anem d'excursió i arribem al cim o quan trobem una ermita o un bell paisatge... I, també, en quina celebració de l'eucaristia participarem el cap de setmana.

«Sigueu fervents d'esperit, serviu al Senyor! Que l'esperança us ompli d'alegria. Sigueu pacients en la tribulació, constants en l'oració» (Rm 12,11-12). Les possibilitats són moltes. Convé no deixar-ho per un altre moment. El temps passa, els infants i adolescents es fan grans i el temps passat no es pot recuperar. Els pares semblen...

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

Hace 50 años que entraba en el Seminario

Este septiembre se cumplen los 50 años de mi entrada en el Seminario de Barcelona para convertirme en sacerdote, que dije sí a la voluntad de Dios, por encima de mis proyectos o deseos. Había que dárselo todo, y muy contento y libremente, hice un paso que me ha ido llevando a ser cura ya hace 41 años, y como Obispo al servicio de la Iglesia, desde hace 22 años. En aquel 1965 yo tenía 16 años, y muchas ilusiones en mi vocación sacerdotal. Desde pequeño, que siempre había querido ser médico, y en la familia estaban muy contentos. Estudiaba bachillerato de ciencias en el instituto público «Jaume Balmes» de Barcelona y tenía mucha ilusión por mis estudios y mi dedicación a los enfermos. Había sido monaguillo fervoroso de las RR. Franciscanas de mi barrio desde los 8 años, y desde los 14 a 15 años que el vicario parroquial me había llamado a colaborar en la Parroquia de Sta. María del Taulat en mi barrio del Poblenou de Barcelona. Tenía muchos amigos y amigas, participaba en un grupo de jóvenes de la JIC, en la Parroquia. Se iba tejiendo una profunda amistad con aquel vicario joven, Mn. Joan Soler, con quien hablaba de todo y me confesaba, me llevaba con él y me dejaba algunos libros; y, sobre todo, me hacía leer cada noche el Evangelio. Se me grabó lo que dice Jesús: «quien quiera salvar su vida, la perderá; y quien la pierda por mí, la salvará». Yo quería dar la vida, como leía en los santos. De la familia llevaba un bagaje de trabajo, honradez, austeridad, piedad sencilla y ganas de ser bueno.

Aquel invierno de 1965 perdí, de golpe, mi ilusión por ser médico y me apareció claramente la idea de seguir a Jesucristo, como los apóstoles, y hacerme sacerdote. ¿Por qué no cura? me decía. Los textos evangélicos me parecía que todos se referían a mí... Leer testimonios diversos sobre la vocación, comenzar a ser monitor de colonias de niños, y abrirme y hacer amistades con el grupo de jóvenes de la Parroquia, colaborando en una revista del barrio, me hizo dar el salto. Cuando lo comuniqué, no toda la familia estaba de acuerdo, pero con perseverancia, lo terminaron aceptando y respetando, ya que yo lo quería. Si me equivocaba, ya volvería. Pero nunca más he dudado de que tenía que ser cura. Y para despedida hicimos una fiesta de muchísima juventud en el barrio.

Es así como entré en el Seminario de Santa María de Montalegre, en La Conrería, sobre Badalona, donde en ese momento entraban los llamados «bachilleres», porque ya teníamos terminados los estudios preuniversitarios, y allí empezábamos con mucho latín y algunas asignaturas de Filosofía. Durante aquel año en La Conrería viví experiencias inolvidables de fe, de liturgia, de empezar a dar catequesis, de nuevos y grandes amigos del Seminario que ya no nos hemos abandonado nunca, de testimonio de grandes y bondadosos sacerdotes (Mn. Josep Campo, d.e.p.; Mn. Carles Soler Perdigó, Mn. Blai Blanquer y Mn. Josep Hortet, entre otros). Tiempo de oración asidua, de distanciamiento de la familia y amigos anteriores, de tener delante, cada día, la vida abnegada de oración de los Cartujos, tiempo de estudio e inicio de «escarceos» pastorales... Un ambiente rico de personalidades y muy enriquecedor. Había dejado un barrio para encontrar una familia más grande, la Iglesia diocesana, y para abrir horizontes y aprender a orar, a ser amigo de Jesús con mayor plenitud... Y así ha ido continuando. ¡Creo que es la mejor decisión que he tomado nunca! Doy gracias al Señor por haberme llamado y haberse fiado de mí. Sigo con muchas ganas de serle fiel y de no negarle nada. Orad por mí, para que aquel impulso vocacional inicial y la alegría de la respuesta juvenil de hace 50 años, continúe siempre fresca y viva.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

El proper dia 21 s'inaugura Nougrapats, l'aposta de Càritas per una economia ètica

El dilluns 21 de setembre és prevista la inauguració de les instal·lacions del taller i la zona de treball de reciclatge del projecte Nougrapats d'inserció social, situats a l'Avinguda Guillem Graell de La Seu d'Urgell. L'acte, a les sis de la tarda, serà presidit per l'Arquebisbe Mons. Joan-Enric Vives.

«Aquest és un projecte empresarial molt madurat, d'economia social, del que s'anomena eco-

nomia circular (reutilització de roba), que es preocupa pel medi ambient, i que alhora —i això és molt important per a nosaltres— crea llocs de treball d'inserció i recupera la dignitat de les persones en situació de vulnerabilitat social», així s'explica en Josep Casanova, que ha estat l'impulsor de Nougrapats, juntament amb l'equip de Càritas d'Urgell.

Aquest projecte de Càritas suposa un pas endavant molt im-

portant en la tasca de l'organització per la promoció de les persones. Josep Casanova, director voluntari de l'entitat, fa deu anys va posar la primera pedra d'aquesta proposta amb la creació de la botiga Grapats. Ara Grapats canvia de situació i es fa més àmplia. Alhora, en un gran taller es fa la recollida, selecció, adequació i emmagatzematge de roba per a la venda, hi ha una bugaderia ECO, s'ofereixen serveis de neteja integrals. Es pot contactar fàcilment i tothom pot demanar formar part del projecte com a client dels serveis que s'ofereixen. La missió del nou projecte és donar oportunitats laborals reals a persones que es troben sense feina mitjançant una experiència real de treball, la millora professional amb itineraris de formació personalitzats i, al mateix temps, reorientar les tasques actuals de Càritas amb la roba cap a un model d'economia social.

► **Obres de restauració a Hostafrancs (Plans de Sió).** Diumenge dia 30 d'agost l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir l'Eucaristia dominical a l'església de la Mare de Déu Assumpta d'Hostafrancs (Els Plans de Sió) per a celebrar la inauguració de les obres de res-

tauració i millora que s'han dut a terme al temple parroquial. Acompanyaren l'Arquebisbe el Rector de la Parròquia i Arxiprest de l'Urgell Mitjà, Mn. Ramon Balagué; Mn. Francisco González, vicari parroquial i el jove seminarista que hi col·labora pastoralment Gabriel Casanovas.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE LA FAMÍLIA

Pare (I)

A vui ens deixem guiar per la paraula pare, una paraula més que cap altra amb valor especial per a nosaltres, els cristians, perquè és el nom amb què Jesús ens va ensenyar a anomenar Déu: pare. El significat d'aquest nom va rebre una nova profunditat precisament a partir de la manera com Jesús l'utilitzava per a adreçar-se a Déu i manifestar la seva relació especial amb ell. El misteri beneït de la intimitat de Déu, Pa-

re, Fill i Esperit, revelat per Jesús, és el cor de la nostra fe cristiana. Pare és una paraula coneguda per tots, una paraula universal. El problema dels nostres dies no sembla ser ja tant la presència manfla dels pares, sinó més aviat la seva absència, el fet de no estar presents.

Ara, vull dir a totes les comunitats cristianes que hem d'estar més atents: l'absència de la figura paterna en la vida dels petits i dels joves produeix llacu-

nes i ferides que poden ser fins i tot molt greus.

El sentiment d'orfenesa que viuen avui molts joves és més profund que no ens pensem. A vegades sembla que els pares no sàpiguen gairebé quin és el lloc que ocupen en la família i com educar els fills.

Dimecres vinent continuaré posant en relleu la bellesa de la paternitat.

(Dimecres, 28 de gener de 2015.)

60 professors i mestres de religió reben la Missió canònica i es preparen per iniciar un nou curs

60 mestres i professors de religió van rebre la Missió canònica de mans de l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, en un acte molt emotiu i simbòlic a l'església del Seminari Diocesà. Hi eren presents el Delegat d'Ensenyament, Mn. Josep Chisvert, i el P. Enric Puig, S.J., que van celebrar la missa prèvia amb Mons. Vives. Va ser a la tarda del passat 27 d'agost, tot coincidint amb la celebració de les Jornades de Teologia, cita a la que assisteixen molts mestres i professors, a més de catequistes, formadors i sacerdots de la diòcesi.

Va ser un acte senzill però molt intens i viscut per tots els assistents en el que els formadors van rebre l'encàrrec de Mons. Vives per al proper curs.

A Urgell la classe de religió és seguida pel 72% dels infants de primària i pel 44% dels alumnes de secundària. És una opció que, com va glossar el P. Enric Puig a les Jornades de Teologia, dona als infants i joves una formació integral que dona sentit global a la vida, i aporta molta riquesa en valors i en recursos emocionals, que dona referents i criteris ètics i morals de gran transcendència que ajuden a actuar responsablement al llarg de la vida i que més que informació curricular el que cerca és formar persones. L'inici del curs proposa nous reptes per als mestres de religió, ja que la circumstància canviant provocada per les noves tecnologies i el seu impacte en les relacions suposa també una nova manera d'enfocar la formació. Amb tot, el professorat destaca per

la seva vocació i el seu compromís i, com va quedar palès a les Jornades, cerca l'actualització i el perfeccionament. Avui l'escola catòlica i d'inspiració cristiana està en permanent recerca, amb l'objectiu de millorar cada dia i innova per assolir un millor aprenentatge cercant la personalització i l'adaptació a cada alumne. La Bona Nova de Jesús explicada en un clima de llibertat, proposa un horitzó de sentit per a la persona i ofereix camins de creixement integral.

Trobada de la Societat Mariològica Espanyola a Escaldes

Els membres de la Societat Mariològica Espanyola van fer la seva reunió anual d'estudis a Escaldes-Engordany (Principat d'Andorra) del 24 al 27 d'agost. El dia 26 d'agost s'hi féu present l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives. Va ser rebut pels Cònsols de la Parròquia, Trini Marín i Marc Calvet. Les jornades també van comptar amb l'assistèn-

cia del Bisbe Auxiliar de Madrid, Mons. Juan Antonio Martínez Camino, S.J., i prestigiosos ponents i teòlegs especialistes.

L'Arquebisbe va valorar i agrair el fet que la Societat Mariològica hagi volgut triar el Principat d'Andorra per a celebrar la Setmana d'Estudis Marians per la gran devoció mariana del bisbat d'Urgell i del Principat d'Andorra.

Les conferències abordaren la temàtica de «El misteri de Maria, lloc de trobada teològica» a través de catorze conferències i comunicacions. Entre els estudiosos que participaren en aquesta setmana hi havia el Dr. Joan Antoni Mateo, rector a Tremp, que és membre de la SME i ocupa el càrrec d'Administrador i Portaveu en la Junta de Govern de la SME.

AGENDA

22 de setembre:

—VIII Trobada Mundial de les famílies que se celebrarà a Filadèlfia entre el 22 i el 27 de setembre.

26 de setembre:

—Inici del curs Escola Diocesana de Formació Permanent al Santuari del Sant Crist de Balaguer. Oberta als laics compromesos amb l'activitat pastoral. Coordinada per Mn. Antoni Elvira. Inaugurarà el curs Mons. Joan-Enric Vives.

27 de setembre:

—Inauguració de les obres de restauració de l'església de Sant Cosme i Sant Damià al poble de Queixans, a la Cerdanya.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ef 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers. Dedicació a la Catedral de Girona (1038) a Santa Maria; santa Ifigènia, vg.; santa Celina, vg.

22. ■ Dimarts [Esd 6,7-8.12b.14-20 / Sl 121 / Lc 8,19-21]. Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Fèlix IV, papa (526-530).

23. □ Dimecres [Esd 9,5-9 / Sl Tb 13,2.4.6-8 / Lc 9,1-6]. St. Pius de

Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí; santa Tecla, vg. i mr., associada a Sant Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona; sant Andreu, mr.

24. ■ Dijous (□ a Barcelona, St. Feliu i Terrassa) [Ag 1,1-8 / Sl 149 / Lc 9,7-9] Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona de Barcelona (ciutat i arxidiòcesi, 1868, i província eclesiàstica de Barcelona; festa de precepte a Barcelona ciutat); sant Gerard o Grau, bisbe.

25. ■ Divendres [Ag 2,1b-10 / Sl 42 / Lc 9,18-22]. Sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva);

Mare de Déu de la Misericòrdia (Reus).

26. ■ Dissabte [Za 2,1-5.10-11a / Sl: Jr 31,10.11-12ab.13. / Lc 9,43b-45]. Sants Cosme i Damià (anomenats els sants metges), germans bessons mrs. de Síria, patrons dels metges i els farmacèutics; sant Nil, abat.

27. ■ Diumenge vinent, XXVI durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Nm 11,25-29 / Sl 18 / Jm 5,1-6 / Mc 9,38-43.45.47-48]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paülses, 1633).

Diumenge XXV de durant l'any

COMENTARI

Fills de Déu, servidors de tothom

▶ Lectura del llibre de la Saviesa

(Sv 2,12.17-20)

Els malvats deien: «Posem un parany al just; ens fa nosa i és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la Llei i que no som fidels a l'educació rebuda. A veure si és veritat això que diu, provem com serà la seva fi. Si realment el just és fill de Déu, Déu el defensarà i el salvarà dels qui el persegueixen. Posem-lo a prova: ultratgem-lo i torturem-lo, a veure si es manté serè; comprovem si sap suportar el mal; condemnem-lo a una mort vergonyosa. Segons diu ell, Déu ja el protegirà.»

▶ Salm responsorial (53)

R. *El Senyor fa costat als meus defensors.*

Déu poderós, feu-me justícia, / salveu-me, pel vostre nom. / Escolteu la meua súplica, / escolteu les meves paraules.

Mireu com s'aixequen contra mi, / amb quina vil·lència em volen la mort. / No pensen en Déu. R.

Però és Déu qui m'ajuda, / i fa costat als meus defensors. / De tot cor oferiré sacrificis, / us lloaré, Senyor, perquè sou bo. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume

(Jm 3,16-4,3)

Estimats, on hi ha gelosies i rivalitats hi ha pertorbació i maldats de tota mena. Però la saviesa que ve de dalt abans que tot és pura; és també pacífica, moderada i dòcil, compassiva i plena de bons fruits, imparcial i sincera. El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau. D'on vénen entre vosaltres les lluites i les baralles? No vénen dels desigs de plaer que es conjuren en el vostre cos? Desitgeu coses que no teniu, i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir, i per això lluiteu i us baralleu. Però vosaltres, no teniu perquè no demaneu. O bé demaneu i no rebeu, perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc

(Mc 9,30-37)

En aquell temps, Jesús i els deixebles passaven per Galilea, però Jesús no volia que ho sapigués ningú.

Instruïa els seus deixebles dient-los: «El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies». Ells no entenien què volia dir, però no gosaven fer-li preguntes. Arribaren a Cafar-Naüm. Un cop a casa, els preguntà: «Què discutíeu pel camí?». Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells seria el més important. Aleshores s'assegué, cridà els dotze i els digué: «Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots». Després féu venir un noi, el posà al mig, el prengué als braços i els digué: «Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat.»

▶ Lectura del libro de la Sabiduría

(Sab 2,12.17-20)

Se dijeron los impíos: «Acechemos al justo, que nos resulta incómodo: se opone a nuestras acciones, nos echa en cara nuestros pecados, nos reprende nuestra educación errada; veamos si sus palabras son verdaderas, comprobando el desenlace de su vida. Si es el justo hijo de Dios, lo auxiliará y lo librá de la prueba de sus enemigos; lo someteremos a la prueba de la afrenta y la tortura, para comprobar su moderación y apreciar su paciencia; lo condenaremos a muerte ignominiosa, pues dice que hay quien se ocupa de él.»

▶ Salmo responsorial (53)

R. *El Señor sostiene mi vida.*

Oh Dios, sálvame por tu nombre, / sal por mí con tu poder. / Oh Dios, escucha mi súplica, / atiende mis palabras. R.

Porque unos insolentes se alzan contra mí, / y hombres violentos me persiguen a muerte, / sin tener presente a Dios. R.

Pero Dios es mi auxilio, el Señor sostiene mi vida. / Te ofreceré un sacrificio voluntario, / dando gracias a tu nombre, que es bueno. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago

(Stg 3,16-4,3)

Queridos hermanos:

Donde hay envidias y rivalidades, hay desorden y toda clase de males. La sabiduría que viene de arriba ante todo es pura y, además, es amante de la paz, comprensiva, dócil, llena de misericordia y buenas obras, constante y sincera. Los que procuran la paz están sembrando la paz, y su fruto es la justicia. ¿De dónde proceden las guerras y las contiendas entre vosotros? ¿No es de vuestras pasiones, que luchan en vuestros miembros? Codiciáis y no tenéis; mataís, ardéis en envidia y no alcanzáis nada; os combatís y os hacéis la guerra. No tenéis, porque no pedís. Pedís y no recibís, porque pedís mal, para dar satisfacción a vuestras pasiones.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 9,30-37)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos se marcharon de la montaña y atravesaron Galilea; no quería que nadie se enterase, porque iba instruyendo a sus discípulos. Les decía: «El Hijo del hombre va a ser entregado en manos de los hombres, y lo matarán; y, después de muerto, a los tres días resucitará». Pero no entendían aquello, y les daba miedo preguntarle. Llegaron a Cafarnaún, y, una vez en casa, les preguntó: «¿De qué discutíais por el camino?». Ellos no contestaron, pues por el camino habían discutido quién era el más importante. Jesús se sentó, llamó a los Doce y les dijo: «Quien quiera ser el primero, que sea el último de todos y el servidor de todos». Y, acercando a un niño, lo puso en medio de ellos, lo abrazó y les dijo: «El que acoge a un niño como éste en mi nombre me acoge a mí; y el que me acoge a mí no me acoge a mí, sino al que me ha enviado.»

Costa ser fidel a Déu! Sovint els partidaris del Maligne busquen *posar un parany al just que ens fa nosa i és contrari a tot el que fem*. Amb el parany el malvat vol fer caure el just. El drama s'accentua quan el just veu que Déu no ho impedeix: és que Déu també vol fer caure el just? De cap manera!

El que Déu vol és comprovar l'autenticitat de les promeses d'amor que li fa el seu Poble: «*T'ha posat a prova per conèixer les inclinacions del teu cor i veure si observaries o no els seus manaments*» (Dt 8,2).

Les dificultats ens vénen totes de fora? No! Sovint vénen de dins nostre: *D'on vénen les lluites i baralles? No vénen dels desigs de plaer en el vostre cos? La solució és la saviesa que ve de dalt: pacífica, compassiva i plena de bons fruits*. Certament l'autèntica saviesa ve de dalt perquè és fruit de l'Esperit de Déu; però, arrelant en el nostre cor, dóna *bons fruits* de justícia i de pau. Perquè en definitiva *pels seus fruits els coneixereu* (Mt 12,3).

Jesús ens ensenya solemnement: *Si algú vol ser el primer*—i destacar en el seu seguiment— *ha de posar-se el darrer fent-se el servidor de tots*. Com? El model a imitar és el «noi» de l'Evangeli a qui Jesús *posa al mig* en contrast amb els deixebles que *havien discutit quin seria el més important*, quan Jesús els acabava de dir per segona vegada que el seu camí era de Creu.

Aquest noi, a qui Jesús excepcionalment *abraça* amb signe d'estima, marca i simbolitza la doble actitud bàsica de l'autèntic deixeble de Jesús: fill de Déu i servidor de tothom. Qui *acull* i fa seu aquest estil de vida s'està identificant amb el Fill de Déu fet home i està acollint el Pare. És el resum de l'Evangeli: fills agraïts i obedients vers Déu; servidors vers tothom.

Mn. José Luis Arín